

Magyarországi Cursillo Mozgalom Európai Ultreya áprilisi hírlevél

Kedves cursillista Testvérek!

Mint tudjátok, 2020. szeptemberében elmarad az Eucharisztikus kongresszus, 2021. szeptemberében kerül megrendezésre. Még sok a bizonytalanság az Európai ultreyaival is, de a szervezés állásáról folyamatosan tájékoztatunk Titeket. VJ

Miután a NEK elhalasztásáról azonnal tájékoztattuk a GECC-t, az európai elnökség pénteken délután nagyjából abban az időben "ült össze", mint nálunk az Állandó Tanács. Persze virtuálisan, innen az idézőjel.

Ezt követően pedig szombaton délután került sor egy Skype konferenciára a GECC négy spanyol vezetőjével, amelyen Várdai Judit és jómagam képviseltük a magyar álláspontot. A járvány spanyolországi hatásainak közeli megtapasztalása érezhetően nyomot hagyott Lisa, Mariloli, Alvaro és Paco kedélyén. Bár maguk és családjaik közvetlenül nem érintettek, tágabb környezetükben sok szomorú esettel találkoztak. Jó volt látni ellenben, hogy ez a kis kitekintés üde színt hozott számukra, és elérékenyülve köszönték a magyar cursillisták együttérzését és imáit.

Javaslatunkat kérték az Európa Ultreya vonatkozásában, mi pedig ismertettük az Állandó Tanács döntését, miszerint az Eucharisztikus Kongresszus új időpontjával szinkronban javasoljuk az Ultreya időpontjának eltolását is. Utaltunk azon előnyökre, amelyek az Európa Ultreya-nak a NEK idejére való szervezése és ahhoz kapcsolódása mellett szólnak. Az elnökség javaslatunk támogatásáról biztosított, mely javaslatot mielőbb előterjesztik az európai nemzeti titkárságok felé.

Az elnökség nevében Alvaro elismerően szólt a magyar szervezők eddigi munkájáról. Egyetértünk abban, hogy az új helyzet egyben lehetőség is a még jobb felkészülésre, még több imára, valamint arra, hogy az európai cursillisták nagy családja jövőben együtt adjon hálát Istennek, és tanúságot tegyen embernek az együtt ünneplés örömeiről.

De colores, Csibi Tamás, nemzetközi koordinátor

Áprilisban a horvát és az osztrák cursillistákkal és a Boldog Özséb Titkárság tagjaival imádkozhatunk együtt. Péntek esténként online rózsafüzérre gyűlünk össze, lélekben, imában legyünk együtt! Kálmán József atya, a Titkárság lelkivezetője, és két, már a kezdeteknél is jelen levő, testvérünk küldte el a hírlevél részére tanúságtételüket.

Szentségimádás

Kisapap koromban Hollai Antal spirituális atya az ima lépcsőfokairól a következőt mondta. A középkori szerzeteseknek volt egy „ima létrájuk”, amin keresztül próbáltak közelebb kerülni az Istenhez. Ez a lectio divina (Istenről szóló olvasás), meditáció (elmélkedés), oratio (könyörgés),

contempláció (szemlélődés), és actió (cselekvésből) állt. Tehát ez az imamódszer arra hív, hogy először az agyunkat használjuk. Elolvassunk és igyekszünk megérteni egy részt a szentírásból, vagy olyan olvasmányt, ami képes közelebb vinni az Istenhez. Amikor már megértettük a leírt szavakat, átlépünk az elmélkedés szintjére. Átgondoljuk, amit olvastunk, és megpróbáljuk az életünkkel összekötni. Az imádságnak ez a meditációs része. Ezt a kifejezést sokszor tévesen használják. Itt még a saját gondolatainkkal vagyunk elfoglalva. Az elmélkedés után szinte önkéntelenül megszületik az emberben a könyörgés, az oratio. Megszületik a szívünkben a vágy Isten iránt. Felkiáltunk Istenhez, kérve az Ő kegyelmeit életünkre. És amikor már elfogy az összes könyörgésünk, akkor még jó csendben lenni. És ez már az adoráció, vagy contempláció – az imádat és a szemlélődés. A jelenlét érzése. Miután megküzdöttünk magunkkal, Istennel szemlélni az életünket. Érezni, hogy Ő itt van mellettünk.

Amikor elmegyünk szentségimádásra, akkor rögtön a központba lépünk, a jelenlétbe. Vianney Szent János története a legegyszerűbben fejezi ki. Amikor észrevett egy kapát a templom bejáratánál, ami ott volt órákon keresztül, megkérdezte a szerszám tulajdonosát, hogy mit képes ennyi ideig a templomba csinálni? A válasz egyszerű volt: Én nézem Őt, Ő néz engem. Ahogy Varga László püspök atya írja a könyvében, abban a francia tájszólásban még úgy is érthető, hogy én elfogadom Őt, Ő elfogad engem.... Ez a központ, ez a lényeg. Ha ez megvan, akkor nagyon gazdagok vagyunk.

Két saját élményemet szeretném megosztani veletek. Szemlélődő lelkigyakorlaton vettem részt, ami megváltoztatott. Nagy terveim voltak, úgy gondoltam, hogy forradalmasítom a gyóntatást. Szerkeszték valamilyen katalógust, hogy amikor jönnek a gyónók, akkor hirtelen egy-egy rávonatkozó szentírási résszel és előre megfogalmazott jó tanáccsal majd terelgetem az eltévedt báránykákat az igaz úton. (és magamban elkezdtem gyártani a kategóriákat...) Amikor visszajöttem a lelkigyakorlatról és újra beültem a gyóntatószékbe, máshogy láttam a bűnbánókat. Rájöttem, hogy nem lehet megcsinálni a katalógust. Minden ember más. Minden ember Isten csodálatos alkotása és ajándéka. A gyóntatás rövid beszélgetéseiben megéltem a személyes találkozást. Az, hogy egy héten keresztül napi 8-10 órát igyekeztem jelen lenni a kápolnában, megváltoztatta az emberekhez való hozzáállásomat. Jobban láttam a másik emberben Krisztust.

A másik élményem, amikor már plébános voltam, vasárnap esténként egy megmagyarázhatatlan lelki állapotba kerültem. Benne volt a vasárnap fáradtsága (három mise, gyóntatások, keresztelések, esetleg jegyesoktatás, vagy bérma hittan stb...), és a tűz, amit a szolgálat öröme gyújtott bennem. Ilyenkor még nem tudtam aludni... Nehéz ezt a lelkiállapotot leírni. Tele voltam energiával, örömmel.... És a pótcselekvések (takarítás, mosogatás, tévézés, olvasás), bár eltöltötték az időt, de mihasznának tündek. Arra jöttem rá, hogy ilyenkor a legegyszerűbb átmenni a templomba (azért is jó papnak lenni, mert van kulcsa a templomhoz), és leülni csendben imádkozni. Engedni, hogy, ami a szívemen van, az Isten elé tegyem. Mindent kimondjak, ami bennem van és érezni, hogy ő ott van mellettem.

A szentségimádásban ezt az ajándékot élhetjük meg, hogy Isten ott van mellettem. És néha sikerül megéreznem az Ő jelenlétét. Ez nem rajta múlik, ez inkább, hogy mennyire tudom lebontani mindazt, ami elválaszt tőle.

Most a járvány idejét éljük. A pápa azt kérte, hogy ne csukjuk be a templomokat, bár nyilvános istentiszteletet nem tarthatunk. Ez az időszak – tényleg nagybőjti, átvizsgálja a cselekedeteinket. És ha szükséges, akkor nekünk kell helyre rakni. Szükséges megtalálni a csendet és az imádságot. Egyszerűbb eljönni a templomba, itt készen vár minket minden. Otthon nehezebb. Legyen időpont, amikor ki tudjuk kapcsolni az impulzusokat. Amikor csak a lelkünkre és Istenre figyelünk. A családban megélni a családgyházat, hogy most a szülők feladata az imádság vezetése. És megtapasztalni, hogy most nem a templomban kell kereszténynek lenni, hanem otthon. Mit kér ma tőlem Jézus? Kálmán József atya

Az elcsendesedés ajándéka

Három éve készülünk az Eucharisztia nemzetközi ünneplésére, és most, a világméretű járvány kétségessé teszi az ünnepi hét megvalósulását. A védekezés körülményei azonban elcsendesedésre adnak lehetőséget. Senkinek nem egyszerű ez a bezártság, de alkalom lehet arra, hogy átgondoljuk, átgondoljam, mit is jelent számomra a kézzel fogható valóság, az élő Jézus jelenléte oltárainkon.

Cursillós szolgálatom 30 éve alatt sokszor volt részem abban a negyed órában, amit szombat délután az Oltáriszentség előtt töltünk. Mindig sokat adtak azok a látogatások. De sokat jelentettek azok a percek is, amikor a szentségek előadás utáni imák alkalmával hálát adhattam Isten minden ajándékáért, amiket az egyes szentségekben adott és ad a mai napig. Saját cursillómról is az Eucharisztiahoz kapcsolódik legemlékezetesebb két élményem. A kápolna mellett lévő szobámba, az ajtó kulcslyukán át bevilágított a tabernákulum piros fénye, azt az örömet adva, hogy most három napig „egy fedél alatt fogok élni Jézussal”. A másik élmény a harmadik nap végén ért. A zárőnnepségre várva, egy kis szobának alacsony asztalán volt az előkészített Monstrancia. Amikor a szervezők biztatására én is meglátogattam Jézust, csak ketten voltunk a szobában. Ő meg én. Egészen közel lehetett térdelni Hozzá. Még soha nem néztük egymást ilyen közről... Mindezeket az élményeket Tőle kapott különös ajándékokként őrzöm. Azóta is egyre jobban vágyom a szentségimádások csendes óráira. Ezt erősítette bennem, hogy éppen egy évvel ezelőtt vehettem részt plébániánk szervezésében a szentségimádás iskoláján.

Vallom, hogy vallásosságunk egy személyes, elkötelezett kapcsolat Istennel. Másképpen fogalmazva egy Személyhez kötődő életforma. Nehéz röviden összefoglalni, mit adott nekem az a néhány hét, amelyben ennek a kötődésnek újabb

Hálaadó ima

Istenem, hálát adok Neked életem minden percéért! Mert megélhettem, hogy engem, a megkeresztelt kis pogány fiút hogyan vonzottál, és ma is hogyan vonzol magadhoz végtelen és minden embert hívó szereteteddel. Édesanyám korai halálának fájdalmában. Egy katolikus lány szerelmének boldogságában és a vele való 50 éves szentségi házasságunkban. A hitünket, reményünket, szeretetünket próbára tevő időkben is szerettél és elhalmoztál kegyelmeiddel. Így akkor is tudtunk növekedni ezekben az erényekben. Sajnos, életem első felében én magam akartam kereszténnyé válni. Én akartalak megtalálni! Mennyire nem gondoltam arra, Istenem, hogy templomba járó keresztényként az ellenkező irányba megyek, és hogy Téged keresve ennyire el tudok majd távolodni Tőled. Okok? A saját hamis istenképnek való megfelelési kényszer, az önzés, az, hogy ki akartam érdemelni szeretetedet és kegyelmeidet. Pedig Te életem első percétől kezdve ingyenes ajándékként szeretted volna átadni azt nekem. 33 évesen egy lelkileg viharos éjszakán, rádöbentem milyen álszent életet élek. Lelki vezetőm tanácsára egy másnap induló szent ignáci lelkigyakorlaton az életgyónás utáni imában a Szentlélek segítségével kértem Istent, hogy bocsásson meg, adjon egy új lehetőséget, egy új életet, mert az eddigit nagyon elrontottam.

A hosszú csendben, életem legmélyebb percében Jézus lehajolt hozzám, felemelt, magához ölelt és szíve szívemnek azt üzenté, megbocsájtok, és nagyon szeretlek. Gyere, ezután menjünk együtt, és az úton ismerj meg. Mennyei Atyám köszönöm, hogy Jézusban lehajoltál hozzám!

Ez volt az eső személyes találkozásunk, amit azóta sok követett, hisz most már Jézussal jártam

formáit kerestem. Mindjárt az első alkalommal megérintett egy mondat: a szentségimádás belső magatartás, jelenlét, kapcsolat, és Jézus akkor is cselekszik bennem, ha éppen nem érzek semmit. Az együttlétünkhöz tartozott húsz-huszonöt perces szentségimádások pedig megszerettették velem a csendes „semmit-tevést” Jézus előtt. Most már tudom, hogy megfogalmazott szavak, mondatok nélkül is rengeteg minden van, amit – Őt szemlélve – elé vihetek. Jelenléte erőforrás számomra, és külön ajándéka, ha a csendes együttlétben semmihez nem hasonlítható közelségbe kerülhetek Vele.

Aratóné Márta

tovább életem útját. Ez az út a Cursillóba vezetett! Sok-sok cursillo során egyre jobban megértettem, megélhettem, hogy Ő nem áldozatot kíván, hanem irgalmas szeretetet! Szeressem helyesen önmagam, hogy tudjam szeretni a másik embert, elsősorban feleségemet, gyermekeimet, mert bennük és általuk tudom majd szeretni a Mennyei Atyát. És Jézus nem szolgának, hanem barátjának hívott meg! Ő olyan barát, akire mindig számíthatok, akivel mindent megbeszélhetek, és aki akkor is szeret, ha nem mindig hallgatok rá. Az is olyan jó, hogy bízik bennem és számít is rám.

Ma már minden imádság, szentségi találkozás ilyen lehetőség számomra, hogy belépjek a jelenlétebe, és ott, a Vele való személyes találkozásba. De hogy az milyen formába fog megtörténni, az az Ő meglepetés ajándéka. Egy emlékezetes élmény: amikor szemlélődő imában egyszer vissza vitt édesanyám halálakor ahhoz a pillanathoz, amikor 12 évesen, az útszéli kereszttel zokogva vádlón kérdeztem Őt. Miért vetted el tőlem édesanyámat? Pedig ő mindig azt mondta, hogy Te végtelenül jó vagy! A düh és a könnyek miatt akkor még nem láthattam, hogy Jézusom, te már akkor lehajoltál hozzám, hogy felemelj magadhoz, hogy a szívedre szoríts azért, hogy érezzem, osztozol fájdalmamban.

Jóságos Jézus, köszönöm az utat, amit Velel tehettem meg! Tudom, hogy földi utam végén Te vársz rám. Én is várom, hogy valóban átölelj, és színről színre láthassam arcodat.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!
Ámen.

De Colores! Román Attila

Ima járvány idején

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a viláგért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezében van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellen-szerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhöz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk!

Szentháromság, Egy Isten, irgalmazz nekünk!

Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk!

Ámen.

